

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci

žalobce: **S. A.**
státní příslušnost: X
v ČR pobytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2024, č. j. OAM-1184/ZA-ZA15-D09-2024,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce podal v České republice žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný ji ale posoudil jako nepřípustnou a řízení o ní zastavil. Má o ní totiž rozhodnout Litva. Postup žalovaného je podle žalobce nezákonný a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Soud zkoumal, zda žalobce tyto námitky vznáší důvodně.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

2. **Žalobce** namítá, že se rozhodnutí žalovaného je nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalovaný porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem a v souladu s právním řádem ČR. Správní řízení bylo jednostranné a neobjektivní. Žalovaný své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil a chybně vyložil zákon. Informace použité žalovaným pak nejsou aktuální a nebyl ani zjištěn přesně a úplně skutečný stav věci.
3. **Žalovaný** považuje své rozhodnutí za zákonné a přezkoumatelné. Žalovaný při svém rozhodování neporušil žádná ustanovení zákona o azylu, správního řádu či mezinárodní závazky České republiky.

III. Jednání před soudem

4. Žalobce se k jednání nedostavil.
5. Žalovaný při jednání především odkázal na napadené rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Navrhnul zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci

6. Žaloba *není důvodná*.
7. Žalovaný vydal své rozhodnutí v řízení podle nařízení Dublin III. Účelem tohoto nařízení je určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země. K určení tohoto státu je nezbytné vycházet z kritérií vyjmenovaných v kapitole III nařízení Dublin III (viz jeho čl. 3 odst. 1). Podle prvního pododstavce čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III pak platí, že pokud nelze na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určit příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém žadatel podal žádost.
8. Cílem žalobních námitek zřejmě bylo zpochybnit možnost žalovaného postupovat podle výše uvedených běžných metod určování příslušnosti podle nařízení Dublin III. V žalobě chybí odkaz na konkrétní ustanovení nařízení Dublin III, které měl žalovaný podle žalobce porušit. Z jejího obsahu však lze dovozovat, že se žalobce domáhá postupu podle druhého pododstavce čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Podle tohoto ustanovení platí, že přemístění do příslušného státu není možné, jestliže existují závažné důvody se domnívat, že tam dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU.
9. Žalovaný má podle judikatury vždy povinnost zabývat se otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu nevyklučují systémové nedostatky ve smyslu uvedeného ustanovení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Musí shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl tuto otázku řádně posoudit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44).
10. Ve vztahu ke každému členskému státu, který má být podle nařízení Dublin III příslušným k posuzování žádosti, žalovaný musí ve svém rozhodnutí uvést úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků. Pokud se taková úvaha neopírá o konkrétní důkazy nebo zcela chybí, vede to k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.

11. Tento závěr však podle Nejvyššího správního soudu nelze bez dalšího vztáhnout na veškeré členské státy EU, které mohou mít příslušnost k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu podle nařízení Dublin III. *V případě většiny členských zemí (s výjimkou zejména Maďarska, Itálie nebo Řecka) nelze říct, že by zřejmě či alespoň pravděpodobně trpěly systémovými nedostatky. Proto v rozhodnutí žalovaného postačí jen obecná úvaha ohledně neexistence systémových nedostatků.* Nejvyšší správní soud poukázal na to, že v právu EU i nadále platí zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize v půlce minulé dekády. *Dodržování základních lidských práv členskými státy je vyvratitelnou domněnkou, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka prozatím vyvrácena nebyla* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018-28, body 8 a 9).
12. V naposled uvedeném rozsudku, který se týkal předání žadatele do Rakouska, Nejvyšší správní soud považoval za dostatečné, že rozhodnutí žalovaného obsahovalo alespoň obecnou úvahu o neexistenci systémových nedostatků, byť jí chyběl podklad v podobě konkrétních zpráv. Rakousko totiž s ohledem na výše uvedený princip vzájemné důvěry v té době nebylo státem, o němž bylo možné se domnívat, že v něm dochází k systémovým nedostatkům v azylových řízeních. Podle soudu ani o Litvě není obecně známo, že by tam docházelo k systémovým nedostatkům nebo že by existovaly alespoň určité pochybnosti o řádném fungování tamějšího azylového řízení.
13. Ve správním řízení žalobce žádné výhrady vůči litevskému azylovému systému nevzněl. V rámci žádosti a pohovoru ve vztahu k Litvě především uváděl, že v Litvě nikoho nemá, neví, co by tam dělal. V ČR má spoustu kamarádů, kteří mu pomáhají. V ČR je mu lépe, líbí se mu tady. V Litvě jej nikdo nečeká. Chtěl by, aby dostal šanci žít v ČR a budovat zde sportovní kariéru – box. Ani v žalobě nevzněl konkrétní výhrady vůči litevskému azylovému systému. Soud k věci uvádí, že žalobcem uvedené skutečnosti nemohou princip vzájemné důvěry mezi členskými státy EU vyvrátit. Nezpochybňují předpoklad, že Litva dodržuje základní lidská práva žadatelů o azyl (srov. konkrétně k Litvě např. zamítavé dublinské rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2024, č. j. 2 Az 17/2024-27, Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 5. 2024, č. j. 63 Az 3/2024-46, a ze dne 24. 4. 2024, č. j. 33 Az 6/2024-35, i Krajského soudu v Brně ze dne 27. 3. 2024, č. j. 41 Az 6/2024-24, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 3. 2024, č. j. 22 Az 7/2024-27).
14. Žalobcem tvrzené nedostatky odůvodnění rozhodnutí žalovaného pak nemají z hlediska předmětu tohoto řízení relevanci. Důvody, pro které žalobce nechce žádat o mezinárodní ochranu v Litvě, vůbec s předmětem řízení, jehož výsledkem je rozhodnutí žalovaného, nesouvisí. Jak správně podotýká žalovaný, účelem nařízení Dublin III je určit příslušný stát, který věcně posoudí žádost. Tím je Litva. Až právě tento stát se bude moci věcně důvody žalobcovy žádosti zabývat. Určení státu příslušného k posouzení azylové žádosti není otázkou preferencí konkrétního žadatele. Právě naopak – nařízení Dublin III směřuje k eliminaci tzv. *asylum shoppingu*, tedy ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí usilovat o získání mezinárodní ochrany. Opodstatněností obav, pro které žalobce o ochranu žádá, se budou zabývat až příslušné litevské orgány.
15. Za nedůvodnou považuje soud i žalobní námitku vztahující se k nedostatečnosti a neaktuálnosti zpráv o zemi původu.
16. Podkladem pro vydání rozhodnutí žalovaného mají být dle ustanovení § 23c písm. c) zákona o azylu přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany občanem. Tyto informace o zemi původu musejí být v maximální

možné míře 1) relevantní, 2) důvěryhodné a vyvážené, 3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a 4) transparentní a dohledatelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Za náležité zjištění informací o zemi původu je odpovědný žalovaný (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005 – 58, a ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017 – 36). Zprávy, které si správní orgán opatří, tedy musí být mj. adresné (relevantní) a aktuální. Zastaralost zpráv přitom „nelze posuzovat pouze na základě faktu, že od vypracování, resp. vydání takové informace uplynul určitý čas; zastaralá je taková zpráva, která obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace, jíž zpráva popisuje, je již zcela jiná. Pokud se podstatně změnila situace, může být zastaralá i zpráva stará pouhý týden a pokud je situace stabilní, může být použitelná i zpráva stará několik let.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 109/2019 – 74). Tento závěr lze vztáhnout i na zprávy o členském státu, kam má být žalobce podle nařízení Dublin III přemístěn k věcnému posouzení jeho žádosti. Bylo proto třeba posoudit, zda si žalovaný opatřil dostatečné a aktuální informace o Litvě, což zároveň představuje nezbytnou podmínku pro řádné zjištění skutkového stavu.

17. K tomu soud uvádí, že žalovaný vycházel ze zprávy Litva, Informace OAMP, Azylový systém ze dne 22. srpna 2024. Soud dospěl k závěru, že skutkový stav byl ve správním řízení zjištěn dostatečně. Žalovaný vycházel z informace, která byla v době rozhodnutí stará dva měsíce, tj. relativně aktuální, a současně v Litvě nedošlo k podstatné změně situace tak, že by tato zpráva již popisovala neaktuální situaci a bylo by třeba obstarat zprávu novější. Žalobce navíc takové skutečnosti ani netvrdil.
18. S ohledem na uvedené soud nemohl žalobním námitkám vyhovět. Žalovaný postupoval správně, pokud jako stát odpovědný za posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu určil Litvu. A žalobce nezpochybnil předpoklad, že tamní azylový systém nevykazuje systémové nedostatky, které by jej vystavily špatnému zacházení. Soud rovněž neshledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

19. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
20. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. února 2025

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce

